

Arrest

nr. 222 978 van 20 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. VREBOS *loco* advocaat P. ROELS en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen in 2006 en heeft zich op 3 mei 2019 vluchteling verklaard.

1.2. Op 27 mei 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 57/6/1, §1 tweede en derde lid). Deze beslissing werd op 28 mei 2019 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, B.A.(...), verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en van Amazigh (Berberse) oorsprong te zijn. U werd geboren op 15 april 1987 in Imzouren in de provincie Al Hoceima. U ging er tot het tweede leerjaar naar school en daarna bleef u thuis. Van 2000 tot 2001 ging u in Im Bouayach, eveneens in de provincie Al Hoceima, wonen. Uw vader A.M.(...) woont nog in Imzouren, net zoals uw 2 broers en 3 zussen. Uw moeder Fatima is in 2004 overleden.

U verliet Marokko in oktober 2006 omdat u er gemarginaliseerd werd als Berber en het er niet goed was om te leven. U kwam in 2006 via Spanje naar België. Uw vingerafdrukken worden hier een eerste maal genomen op 7 september 2011, waarna u een eerste bevel om het grondgebied te verlaten kreeg aangezien u niet de juiste verblijfsdocumenten had. U ging hier niet op in. Op 27 februari 2013 werd u veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een voorlopige gevangenisstraf van 18 maanden wegens de verkoop van verdovende middelen. Op 15 februari 2018 wordt u een tweede maal veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 8 maanden eveneens omwille van een inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Intussentijd werd u verschillende keren opgepakt door de politie waarbij u verschillende identiteiten en nationaliteiten opgaf. Op 14 februari 2019 wordt u tegengehouden door de Belgische autoriteiten naar aanleiding van een controle van een voertuig waarin u zich bevond als passagier. Er werd vastgesteld dat u zich illegaal op het grondgebied bevond en u werd overgebracht naar een gesloten centrum teneinde u van het grondgebied te verwijderen. Op 10 april 2019 wordt er een eerste repatriëringspoging naar Marokko geannuleerd omdat u zich verzet. Op 3 mei 2019, enkele dagen voor een voorziene repatriëring op 5 mei 2019, dient u een verzoek om internationale bescherming in.

U kan niet terugkeren naar Marokko omdat u vreest dat u er zal opgepakt worden omdat u opkomt voor uw rechten als Riffijn. Uw vader is een republikein die opkomt voor de rechten van de Amazigh. Hij is aangesloten bij de organisatie "Ein Zouf" en werd reeds 2 maal gearresteerd en opgesloten. Momenteel zou hij onder huisarrest staan. Uw broer is in 2007 bij een demonstratie bewust aangereden door een politiewagen en is nadien overleden. U wil ook in België blijven om hier te trouwen met uw vriendin K.A.B.(...) en hier een toekomst op te bouwen.

U legt geen documenten voor ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u

een vrees of een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar Marokko en dit om de redenen die u hieronder kan lezen.

Vooreerst bent u al bijna 13 jaar in België zonder een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend en zonder uw verblijf in België in orde te maken. U verklaart in oktober 2006 vertrokken te zijn uit Marokko (CGVS, p. 21) en enkele dagen later aangekomen te zijn in België. U dient pas op 3 mei 2019, 2 dagen voor uw voorziene repatriëring op 5 mei 2019 naar Marokko, een verzoek om internationale bescherming in. U heeft geen geldige reden voor deze laattijdigheid. Daarvoor had u wel de intentie om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, zo verklaarde u, maar u had gehoord dat Berbers in België geen kans maken om internationale bescherming te verkrijgen (CGVS, p. 18, 21). Dat u zich louter baseerde op een dergelijk gerucht om geen verzoek te doen om internationale bescherming, hoewel u aangeeft in Marokko te vrezen voor uw leven wegens ernstige problemen, houdt aldus geen steek. Bovendien blijkt uit uw administratief dossier en uit uw verklaringen dat u tijdens uw verblijf in België verschillende keren met de politie in aanraking bent gekomen (7/9/2011, 8/9/2012, 15/3/2013, 28/2/2014, 17/11/2016, 23/9/2017) en zelfs tweemaal werd vastgehouden in de gevangenis van Antwerpen (van 8/9/2012 tot 16/10/2012 en van 21/10/2017 tot 5/4/2018). Hierbij werd u bijgestaan door een advocaat. Daarnaast ging u ook langs bij het OCMW waar u werd geholpen door een sociaal assistent. Het is dus weinig geloofwaardig dat er u nooit zou zijn ingelicht over de mogelijkheid om hier een verzoek om internationale bescherming aan te vragen (en eventueel te krijgen) en dat u geen objectievere informatie zou hebben kunnen verkrijgen over uw kansen op een beschermingsstatus. Dat u pas op 3 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming indient wijst er niet op dat u een nood heeft aan internationale bescherming. Immers zou men verwachten dat, mocht u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming, u deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is en niet eerst meerdere jaren wacht alvorens deze aan te vragen. Uit uw administratief dossier blijkt trouwens dat u pas een verzoek om internationale bescherming indiende nadat er een tweede repatriëring naar Marokko voor u gepland was nadat een eerste poging werd geannuleerd wegens uw verzet (CGVS, p. 18). U zat bovendien reeds vast in het gesloten centrum sinds 14 februari 2019. U diende volgens uw verklaring niet eerder een verzoek in omdat u nog in de overtuiging was dat u zou worden vrijgelaten. Opnieuw is dit geen geldige reden voor uw lange wachten. Dit bevestigt nogmaals dat u geen nood heeft aan internationale bescherming maar enkel een verzoek indient om een nieuwe poging tot repatriëring te vermijden. Meer nog, reeds in 2018 werden er meerdere pogingen ondernomen om u te repatriëren naar Marokko zonder dat u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (op 25/4/2018, 23/6/2018, 21/7/2018, 10/4/2019). Dat u vreesde dat u door uw verzoek langer in een gesloten centrum zou zitten kan hier geen verschoning voor zijn (CGVS, p. 18, 21).

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u in Marokko nooit enig probleem heeft gekend (CGVS, p. 15). U heeft Marokko verlaten omwille van economische redenen en omdat u er geen toekomst had. Dit is een socioeconomisch motief dat niet ressorteert onder de Geneefse conventie, noch wijst het op een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet. Daarnaast, zo verklaart u, haat u Marokko (CGVS, p. 22).

Dat u in het algemeen stelt dat de situatie in Marokko onveilig is voor Berbers (Amazigh) (CGVS, p. 15) volstaat verder niet om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Om dit aan te tonen volstaat het immers niet dat u gewoon denkt dat u gevaar loopt, uw persoonlijke vrees dient te kunnen afgeleid worden uit uw concrete verklaringen of andere bewijzen, hetgeen niet het geval is. Het is bovendien niet zo dat elke persoon die deelneemt aan de protesten tegen de Marokkaanse overheid gearresteerd wordt. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw broers (en zussen) en uw vader nog steeds in Imzouren wonen (CGVS, p. 11, 12) en af en toe deelnemen aan protesten (CGVS, p. 13). Bovendien heeft u in het verleden nooit eerder problemen gekend met de Marokkaanse autoriteiten (CGVS, p. 15-17). U zou slechts eenmaal ondervraagd zijn door de politie, zonder verdere gevolgen. Hoewel uw vader een republikein zou zijn die reeds twee maal werd gearresteerd en opgesloten volgens uw beweringen (CGVS, p. 16), zijn er geen aanwijzingen dat dit ook voor u geval zou zijn. U bent immers geen lid van enige organisatie of beweging en stelt niet politiek actief te zijn (CGVS, p. 9). U verklaart duidelijk dat u gewoon deelnam aan enkele betogingen in Antwerpen zonder hierin enige rol van betekenis te spelen (CGVS, p. 7,8.) Bovendien dateert uw vaders laatste arrestatie al van 2011 (CGVS, p. 16) en heeft hij sindsdien geen problemen meer gekend. U stelt nog dat de wijkagent wel af en zou komen kijken of hij thuis is, zonder meer. Dit is mogelijk vervelend voor uw vader, maar is niet van die aard dat het gaat om een ernstige vorm van vervolging. U legt overigens geen enkel begin van bewijs neer om dit en de eerdere arrestaties van uw vader te staven. Wat het overlijden van uw broer betreft als gevolg van zijn deelname aan protesten in 2007 dient te worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat hij

persoonlijk gevisieerd werd door de Marokkaanse overheid. Hij was aanwezig op een betoging waarbij hij geraakt zou zijn door een politievoertuig en vervolgens overleden zou zijn Dit betreurenswaardig feit wijst meer op een ongelukkige samenloop van omstandigheden. Van zijn overlijden en van het feit dat dit opzettelijk zou gedaan zijn door de politie legt u bovendien geen enkel begin van bewijs neer. Bovendien leidden geen van deze feiten, de arrestaties van uw vader en de opzettelijke doodslag op uw broer, snel tot een verzoek om internationale bescherming in uw hoofde.

Dat u hier wil trouwen is evenmin een element om u internationale bescherming toe te kennen. Het CGVS is immers enkel bevoegd voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de vreemdelingenwet. Dit motief is louter van persoonlijke aard en u dient hiervoor andere procedures te volgen zoals voorzien in de wet.

Voor de volledigheid dient te worden gezegd dat u ook geprobeerd heeft de Belgische autoriteiten te misleiden wat betreft uw identiteit en nationaliteit. Toen u in het verleden in aanmerking kwam met de politie gaf u de identiteit van Abdelah Balhaj op, geboren op 19/7/1987, nationaliteit onbekend; Belhas Abdeelah, geboren op 15/5/1987, nationaliteit Marokko; Zialachi Mohammad, geboren op 4/9/1987, nationaliteit Marokko; Zohri Mohedad, geboren op 15/11/1989 nationaliteit Algerije; Achahbar Brahim geboren op 16/5/1988 nationaliteit Marokko; Ashabar Brahim geboren op 19/4/1985 nationaliteit Algerije; Achahbar Brahim geboren op 16/4/1988 nationaliteit Algerije en Achabar Ibrahim geboren op 15/4/1987 nationaliteit Marokko. Na navraag bij het Consulaat-Generaal van Marokko bleek dat uw eigenlijke naam B.A.(...) is, geboren op 15 april 1987, nationaliteit Marokko (zie administratief dossier). Dat u eerder uw naam, juiste geboortedatum en nationaliteit verborgen hield voor de Belgische autoriteiten heeft een ernstige negatieve impact op uw algemene geloofwaardigheid en stemt niet overeen met het gedrag van iemand die een nood heeft aan internationale bescherming.

U legt geen documenten voor ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming.

U hebt het niet aannemelijk gemaakt dat u bij terugkeer naar Marokko iets dient te vrezen. U hebt met andere woorden niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet loopt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt hij de beslissing

te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. Verzoeker voert aan dat hij niet kan terugkeren naar Marokko omdat hij vreest dat hij er zal worden opgepakt omdat hij opkomt voor zijn rechten als Riffijn. Tevens wil verzoeker in België blijven om te trouwen met zijn vriendin en hier een toekomst op te bouwen. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij laattijdig een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, (ii) hij in Marokko nooit enig probleem heeft gekend, (iii) de algemeen onveilige situatie voor Berbers in Marokko niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken, (iv) het niet zo is dat elke persoon die deelneemt aan protesten tegen de Marokkaanse overheid gearresteerd wordt, (v) verzoeker in het verleden nooit problemen heeft gekend met de Marokkaanse autoriteiten, (vi) verzoeker geen lid is van enige organisatie of beweging en niet politiek actief, (vii) de laatste arrestatie van verzoekers vader dateert van 2011 en hij sindsdien geen problemen meer heeft gekend, (viii) zijn broer niet persoonlijk gevisieerd werd door de Marokkaanse overheid en zijn dood, waarvan geen enkel begin van bewijs voorligt, eerder wijst op een ongelukkige samenloop van omstandigheden, (ix) het feit dat verzoeker hier wil trouwen geen element betreft om verzoeker internationale bescherming toe te kennen, en (x) verzoeker getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden wat betreft zijn identiteit en nationaliteit.

2.2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bijbrengt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat verzoeker geenszins aantoonbaar een nood te hebben aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen

van de commissaris-generaal, waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Zo vormt het gegeven dat verzoeker pas op 3 mei 2019, twee dagen voor de geplande repatriëring, in België besloot internationale bescherming aan te vragen terwijl hij Marokko al in oktober 2006 verliet en enkele dagen later aangekomen is in België, een contra-indicatie voor de ernst van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoekers gedrag kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de bevoegde instanties van het onthaalland. Verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. Met het verweer in het verzoekschrift dat zijn laattijdig verzoek om internationale bescherming te wijten is aan het feit dat hij gehoord had dat Berbers in België automatisch een weigering krijgen, komt hij niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen waarmee hij geen afbreuk vermag te doen aan volgende in de bestreden beslissing gedane pertinente motieven: *“U heeft geen geldige reden voor deze laattijdigheid. Daarvoor had u wel de intentie om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, zo verklaarde u, maar u had gehoord dat Berbers in België geen kans maken om internationale bescherming te verkrijgen (CGVS, p. 18, 21). Dat u zich louter baseerde op een dergelijk gerucht om geen verzoek te doen om internationale bescherming, hoewel u aangeeft in Marokko te vrezen voor uw leven wegens ernstige problemen, houdt aldus geen steek. Bovendien blijkt uit uw administratief dossier en uit uw verklaringen dat u tijdens uw verblijf in België verschillende keren met de politie in aanraking bent gekomen (7/9/2011, 8/9/2012, 15/3/2013, 28/2/2014, 17/11/2016, 23/9/2017) en zelfs tweemaal werd vastgehouden in de gevangenis van Antwerpen (van 8/9/2012 tot 16/10/2012 en van 21/10/2017 tot 5/4/2018). Hierbij werd u bijgestaan door een advocaat. Daarnaast ging u ook langs bij het OCMW waar u werd geholpen door een sociaal assistent. Het is dus weinig geloofwaardig dat er u nooit zou zijn ingelicht over de mogelijkheid om hier een verzoek om internationale bescherming aan te vragen (en eventueel te krijgen) en dat u geen objectievere informatie zou hebben kunnen verkrijgen over uw kansen op een beschermingsstatus. Dat u pas op 3 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming indient wijst er niet op dat u een nood heeft aan internationale bescherming. Immers zou men verwachten dat, mocht u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming, u deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is en niet eerst meerdere jaren wacht alvorens deze aan te vragen. Uit uw administratief dossier blijkt trouwens dat u pas een verzoek om internationale bescherming indiende nadat er een tweede repatriëring naar Marokko voor u gepland was nadat een eerste poging werd geannuleerd wegens uw verzet (CGVS, p. 18). U zat bovendien reeds vast in het gesloten centrum sinds 14 februari 2019. U diende volgens uw verklaring niet eerder een verzoek in omdat u nog in de overtuiging was dat u zou worden vrijgelaten. Opnieuw is dit geen geldige reden voor uw lange wachten. Dit bevestigt nogmaals dat u geen nood heeft aan internationale bescherming maar enkel een verzoek indient om een nieuwe poging tot repatriëring te vermijden. Meer nog, reeds in 2018 werden er meerdere pogingen ondernomen om u te repatriëren naar Marokko zonder dat u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (op 25/4/2018, 23/6/2018, 21/7/2018, 10/4/2019). Dat u vreesde dat u door uw verzoek langer in een gesloten centrum zou zitten kan hier geen verschoning voor zijn (CGVS, p. 18, 21).”*

Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat hij te kennen heeft gegeven dat het in Marokko onveilig is voor Amazighi en dat hij regelmatig deelneemt aan protesten tegen het Marokkaanse regime. De commissaris-generaal kan echter worden bijgetreden waar deze stelt dat de algemene situatie voor Berbers (Amazigh) in Marokko niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Verzoekers persoonlijke vrees dient te kunnen worden afgeleid uit concrete verklaringen of andere bewijzen, waar verzoeker *in casu* echter in gebreke blijft. In de bestreden beslissing wordt tevens gemotiveerd dat het bovendien niet zo is dat elke persoon die deelneemt aan de protesten tegen de Marokkaanse overheid gearresteerd wordt. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat zijn broers (en zussen) en zijn vader nog steeds in Imzouren wonen (adm.doss., stuk 4, notities persoonlijk onderhoud, p. 11, 12) en af en toe deelnemen aan protesten (*ibid.*, p. 13).

In het verzoekschrift stelt verzoeker dat hij meermaals in contact gekomen is met de politiediensten omwille van zijn politieke overtuiging, doch tijdens zijn persoonlijk onderhoud met het CGVS verklaarde

verzoeker dat hij in Marokko nooit enig probleem heeft gekend en ook nooit problemen heeft gekend met de Marokkaanse autoriteiten; hij zou slechts eenmaal ondervraagd zijn door de politie, zonder verdere gevolgen (*ibid.*, p. 15-17). Hoewel zijn vader een republikein zou zijn die reeds tweemaal werd gearresteerd en opgesloten volgens verzoekers beweringen (*ibid.*, p. 16), zijn er geen aanwijzingen dat dit ook voor verzoeker het geval zou zijn. Verzoeker merkt op dat hij hier in België deelneemt aan protesten, maar maakt, daar hij zelf stelt dat hij tijdens de betogingen in Antwerpen geen enkele rol van betekenis gespeeld heeft (*ibid.*, p. 7,8), niet aannemelijk dat de Marokkaanse autoriteiten hem als een gevaar zouden beschouwen voor het Marokkaanse politieke systeem en dat zij hem omwille van zijn deelname aan manifestaties zouden viseren of vervolgen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Temeer verzoeker geen lid is van enige organisatie of beweging en stelt niet politiek actief te zijn (*ibid.*, p. 7; stuk 7, vragenlijst CGVS, punt 3.3.).

Verzoeker verwijst nog naar de problemen die zijn familieleden hebben gekend, doch dient erop te worden gewezen dat de laatste arrestatie van verzoekers vader al van 2011 dateert en hij sindsdien geen problemen meer heeft gekend (notities persoonlijk onderhoud, p. 16). Verzoeker herhaalt dat de wijkagent wel af en toe zou komen kijken of hij thuis is, maar doet hiermee geen afbreuk aan de gedane vaststelling dat dit niet van die aard is dat het gaat om een ernstige vorm van vervolging noch dat hij geen enkel begin van bewijs neerlegt om dit en de eerdere arrestaties van zijn vader te staven. Ook met zijn opmerking dat zijn broer overleden was bij een protest in 2007, komt verzoeker niet verder dan het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen waarmee hij de aangaande bevindingen van de commissaris-generaal, namelijk dat dit betreurenswaardig feit meer wijst op een ongelukkige samenloop van omstandigheden, geenszins weerlegt of ontkracht. Bovendien legt verzoeker in deze beroepsprocedure nog steeds geen begin van bewijs neer van het overlijden van zijn broer en van het feit dat dit opzettelijk zou zijn gedaan.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd: *“Voor de volledigheid dient te worden gezegd dat u ook geprobeerd heeft de Belgische autoriteiten te misleiden wat betreft uw identiteit en nationaliteit. Toen u in het verleden in aanmerking kwam met de politie gaf u de identiteit van Abdelah Balhaj op, geboren op 19/7/1987, nationaliteit onbekend; Belhas Abdeelah, geboren op 15/5/1987, nationaliteit Marokko; Zialachi Mohammad, geboren op 4/9/1987, nationaliteit Marokko; Zohri Mohedad, geboren op 15/11/1989 nationaliteit Algerije; Achahbar Brahim geboren op 16/5/1988 nationaliteit Marokko; Ashabar Brahim geboren op 19/4/1985 nationaliteit Algerije; Achahbar Brahim geboren op 16/4/1988 nationaliteit Algerije en Achabar Ibrahim geboren op 15/4/1987 nationaliteit Marokko. Na navraag bij het Consulaat-Generaal van Marokko bleek dat uw eigenlijke naam B.A.(...) is, geboren op 15 april 1987, nationaliteit Marokko (zie administratief dossier). Dat u eerder uw naam, juiste geboortedatum en nationaliteit verborgen hield voor de Belgische autoriteiten heeft een ernstige negatieve impact op uw algemene geloofwaardigheid en stemt niet overeen met het gedrag van iemand die een nood heeft aan internationale bescherming.”*

Verzoeker brengt met zijn betoog dat hij dit gedaan heeft omwille van vrees in zijn hoofd, geen concrete elementen noch dwingende argumenten bij die hier een ander licht op werpen. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt in vertrouwen en “vrees” is geen reden om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent de identiteit en nationaliteit te geven. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas.

Wat betreft het element dat verzoeker hier in België wil trouwen, wordt in de bestreden beslissing toegelicht op welke grond de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Dit motief wordt echter door verzoeker in zijn verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat dit onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.2.2.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1 en § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij

toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Marokko zou hebben gekend of zal kennen.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het rapport van 2016 van Congres Mondial Amazigh waaruit in het verzoekschrift geciteerd wordt, vermag geen toestand van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in Marokko aan te tonen. Voor zover verzoeker zich beroept op de algehele situatie aldaar, toont hij niet aan dat de situatie waarnaar hij verwijst, zou kunnen vallen onder artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER